

Ultima fotografie a timpului: om cu copac

Am luat filozofia mea păgînă și am lovit puternic grupul de poeți înfomețați care mă urma. S-a făcut liniște – încrețituri ca ale unei frunți de om atunci cînd se chinuie să-și amintească unde a căzut. Memoria tatălui meu fericit pe celălalt mal.

Am calculat poziția morților și am văzut că nașterea va înceta în scurtă vreme. Tot ce mai pot spera e să devin neobosit atunci cînd merg fără să mă uit înapoi uitat de ai mei neatins de memoria lor apusă. Singur pe mal strivit între liniile reci ale timpului sub un nou soare dinamic privit de un pescar care liniștea cu ochi albaștri apa – unde aș putea atinge degetele celor nenăscuți vreodată în imposibila speranță că le-aș deschide virtuțile prin care să ajungă mai repede la noi. Maeștrii unei lumi uscate nesupuse și nedorînd nimic nedispuși la șansa nașterii și a morții doar un dans etern în flăcări. Printre ei mă rog în pînă în clipa cînd voi fi doborât tîrît în halele unde au inventat fundația noii lumi. Mîntea mea va străluci încă o clipă după ce ei vor șterge ultima fotografie a timpului: om cu copac în dreptul gurii. În întuneric stă spiritul meu înfrunzit.

Château de Lavigny, Elveția, 5 septembrie 2017

